

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 46180 Liberec

za účasti osob na řízení zúčastněných: 1) X
sídlem X

2) X
sídlem X

3) X
sídlem X

4) X
sídlem X

zastoupeno advokátem JUDr. Ondřejem

Kochmanem

sídlem Belgická 276/20, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 8. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Velkých Hamrech, stavebního úřadu, ze dne 3. 3. 2020, sp. zn. X, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo k žádosti společnosti X. (dříve nazvaná X vydáno územní rozhodnutí na záměr „Plynofikace města Velké Hamry – 2. část“.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh správního řízení, jehož se žalobce účastnil, a uvedl, že žalobce se ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vymezil proti souhlasnému závaznému stanovisku Městského úřadu Tanvald vydanému na úseku územního plánování. Z tohoto důvodu žalovaný v souladu s § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, vyžádal od Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, jako nadřízeného dotčeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Nadřízený dotčený orgán shledal bezrozpornost řešeného záměru mj. s územním plánem města Velké Hamry, když funkční zařazení pozemků, na něž se záměr umísťuje, nebrání realizaci záměru, a umístění plynovodu není v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, dojde jím ke zlepšení vybavení v území. Územní plán nemůže ukládat povinnost odebírat teplo od konkrétního provozovatele teplárny.
3. Závěry nadřízeného dotčeného orgánu včetně relevantních pasáží územního plánu města Velké Hamry převzal žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že územní plán je koncepčním dokumentem vyznačujícím se značnou mírou obecnosti. Možný vznik škod v důsledku realizace řešeného záměru nelze předjímat, v případě jejich vzniku jde o občanskoprávní otázku, již řeší soud. Předložená dokumentace záměru byla zpracována autorizovanou osobou, není v možnostech stavebního úřadu vyloučit jakékoli omezení majitele sousední stavby či pozemku.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaným převzatý závěr závazného stanoviska ohledně souladu záměru s územním plánem města Velké Hamry je chybný. Plynové vedení je umístěno zcela mimo koridor vymezený územním plánem pro vedení plynovodu. Dochází tedy k negaci územního plánu, a tedy nepřipustnému zásahu do samosprávy obce. Orgán s přenesenou působností tak fakticky provedl změnu územního plánu, neboť k umístění plynovodu mimo územním plánem vymezený koridor je třeba

územní plán změnit. O nejistotě v rozhodování žalovaného svědčí relativizující výraz, že záměr „v podstatě“ doplňuje dosavadní návrhy na umístění plynovodní sítě na území Velkých Hamrů. Žalobce rovněž rozporuje závěr, že realizací záměru dojde ke zlepšení vybavení v území, neboť k němu musí dojít v rámci územním plánem stanoveného koridoru. Nerespektování trasy dle územního plánu znemožňuje v budoucnu napojení centrálního zdroje tepla na navrhovaný rozvod, a to z důvodu kapacity tohoto rozvodu. Žalobce dále poukázal na existenci jiného stavebního povolení ze dne 26. 4. 2016 na stavbu plynovodu pro centrální zdroj Velké Hamry s tím, že z ekonomického hlediska není možné v obci realizovat dvojí plynové vedení.

5. Dle žalobce je cílem záměru dovést rozvod plynu k budovám ve vlastnictví města Velké Hamry a následně tyto budovy odpojit od centrálního zdroje tepla provozovaného žalobcem. Takový postup je v rozporu s § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Městský úřad Tanvald jako orgán ochrany ovzduší ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2019 sdělil, že záměr není v rozporu s požadavky zákona o ochraně ovzduší, k čemuž odkázal na energetický posudek vypracovaný Ing. Libuší Šafránkovou. Závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší je však neudržitelné, neboť Státní energetická inspekce provedla kontrolu energetického posudku ohledně stavby „Zřízení alternativního zdroje vytápění“, přičemž dospěla k závěru o vadnosti posudku. Napadené rozhodnutí tak umožňuje realizaci nezákonného kroku.
6. Z konkrétních kapitol územního plánu města Velké Hamry, kde je hovořeno o zásobování teplem žalobcovou teplárnou, žalobce dovozuje, že případná plynofikace nemá nahradit systém centrálního zásobování tepelnou energií, ale eventuálně jej pouze doplnit. Realizace záměru by pro žalobce znamenala nenahraditelnou újmu v jeho hospodářské činnosti. K zabezpečení ziskovosti činnosti žalobce je třeba dlouhodobých dodávek. Napadené rozhodnutí je pro žalobce likvidační, do systému zásobování tepelnou energií ve Velkých Hamrech vnáší cizorodý prvek.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že argumentace žalobce je založena na nesprávné představě, že je-li v územním plánu vymezen koridor pro vedení technické infrastruktury, je tím zároveň stanovena povinnost vést infrastrukturu tímto koridorem a nikudy jinudy. Skutečnost je však opačná, účelem koridoru je ochrana území před záměry, které by do budoucna vybudování technické infrastruktury znemožnily. Koridor však stavebníkům nebrání, aby žádali umístění stavby technické infrastruktury i v jiných plochách, a pokud to podmínky územně plánovací dokumentace umožňují, lze tam stavbu technické infrastruktury umístit.
8. Územním plánem nelze stanovit způsob vytápění jednotlivých objektů, natož konkrétního dodavatele, nelze jím zakázat odpojování stávajících objektů od centrálního zásobování teplem. K tomu žalovaný odkázal na stanovisko ministerstva pro místní rozvoj. Odpojení budov ve vlastnictví města Velké Hamry není předmětem řízení a žalobce není oprávněn takovou námitku vznášet. Stejně tak mu nepřísluší hájit veřejný zájem na ochraně ovzduší, k čemuž směřuje činnost orgánu ochrany ovzduší. Problematika ochrany ovzduší však není v daném případě vůbec řešena a závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší není součástí správního spisu, když při budování plynového vedení lze stěží předpokládat dotčenost zájmu na ochraně ovzduší. Žalobce zřejmě naráží na odlišná správní řízení

týkající se stavebních povolení na změnu způsobu vytápění v mnoha objektech ve Velkých Hamrech.

9. Žalobce se snaží v územním řízení řešit jemu nevyhovující zvýšení konkurence a dopady do jeho hospodaření. Takové námitky nemají v řízení podle stavebního zákona místo. Argumentace dvojím plynovým vedením v obci či nemožností napojení zařízení žalobce na plynovod nesouvisí s věcnými právy žalobce, dle jehož představ by stavba měla být jiná, než jak o ni požádal stavebník.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

10. Město Velké Hamry jako osoba zúčastněná na řízení zaslalo písemné vyjádření, v němž navrhlo zamítnutí žaloby s tím, že jeho územní plán připouští umístění technické infrastruktury na pozemcích, kde je záměr navržen. Vyznačení trasy plynovodu v územním plánu nebrání vedení plynovodu i jinou trasou. Nemohlo tedy dojít k nezákonné negaci územního plánu ani zásahu do samosprávy obce. Žalobce nespecifikuje, z jakých důvodů je dle jeho názoru trasa plynovodu pro město Velké Hamry a jeho obyvatele neefektivní a méně prospěšná. Žalobce dovozuje, že územní plán mu dává garanci, že tam, kde je to možné, bude dodavatelem tepla a teplé vody právě žalobce. Takové výhradní právo mu územní plán ani správní rozhodnutí dát nemůže. Argumentace žalobce směřující k jeho monopolu popírá principy obchodní soutěže. Územní plán stanovuje prostor pro plynofikaci i centrální zásobování teplem, neukládá však městu Velké Hamry povinnost využívat obě zařízení současně jen proto, že plochy pro jejich realizaci jsou zakresleny v územním plánu. Závazná stanoviska byla zpracována v souladu s právními předpisy.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 3. 9. 2019 podal žadatel X u stavebního úřadu ve Velkých Hamrech žádost o vydání územního rozhodnutí k záměru Plynofikace města Velké Hamry 2. část. V řízení byl za účastníka považován mj. žalobce, který je vlastníkem a provozovatelem centrálního zdroje tepla ve Velkých Hamrech a jehož nesouhlasné vyjádření ohledně křížení plynovodu s rozvody žalobce, které je součástí dokumentace k záměru, posoudil stavební úřad jako námitky. Ty byly stavebním úřadem shledány nedůvodnými a vypořádány v odůvodnění rozhodnutí o umístění stavby ze dne 3. 3. 2020 tak, že tvrzení o možném vzniku škod na zařízení žalobce je nepodložené a realizace řešeného záměru neznemožní provádění úprav na stávajících zařízeních technické infrastruktury. Kodvolání žalobce, kde byl dovozován možný vznik škod v důsledku nerespektování trasy plynovodu zachycené v územním plánu, přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný napadeným rozhodnutím.
13. V daném případě stavební úřad, resp. žalovaný v souladu s § 90 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) neposuzovali soulad řešeného záměru s územním plánem města Velké Hamry sami, neboť měli

ohledně této otázky k dispozici závazné stanovisko dotčeného orgánu dle § 96b stavebního zákona, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu. Právě proti závěrům závazných stanovisek směřuje podstata podané žaloby.

14. Podle § 43 odst. 1 věty první stavebního zákona, územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.
15. Soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že nebylo možno povolit umístění stavby plynovodu jen z toho důvodu, že stavba není umísťována v koridoru, který je v územním plánu města Velké Hamry pro případný plynovod vymezen. Takový závěr totiž nemá oporu v platné právní úpravě. Je třeba dát za pravdu žalovanému, že je-li územním plánem v souladu s § 43 odst. 1 stavebního zákona vymezován koridor pro konkrétní účel, je jeho smyslem ochrana takového účelu tím, že v daném koridoru nebude připuštěno využití území, které by v budoucnu dosažení chráněného účelu bránilo. Není tím však vyloučeno, aby jiná stavba s obdobným účelem byla umístěna kdekoli jinde v obci.
16. Pro umístění stavby plynovodu bylo podstatné především zařazení pozemků, na něž se měla stavba dle podané žádosti umístit, do funkčních ploch, resp. podmínky přípustného využití těchto ploch. Dotčené orgány v závazných stanoviscích vysvětlily, že využití předmětných pozemků pro účely stavby technické infrastruktury, za niž je třeba plynovod považovat, je přípustné, a nebyl proto důvod takovému využití bránit jen z důvodu existence koridoru na jiných pozemcích, jak je v žalobě namítáno. Přípustné využití pozemků, na něž se stavba umísťuje, pro technickou infrastrukturu je stanoveno samotným územním plánem, a povolením umístění stavby tedy nedochází k jeho faktické změně ani nepřípustné ingerenci do samostatné působnosti obce.
17. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani použití výrazu „v podstatě“ dotčeným orgánem. Mezi účastníky není sporu o tom, že územní plán eventuální plynofikaci předpokládá, plynofikace obecně nepochybně představuje zlepšení vybavení v území, a byť může územní plán vymezením koridoru předjímat její realizaci v konkrétním území, pokud ji zároveň připouští na jiných pozemcích, není důvod takovému řešení bránit.
18. Z obsahu žaloby se nabízí, že podstatou snahy žalobce zabránit osobě zúčastněné X ve vybudování plynového vedení ve Velkých Hamrech není ani tak možné dotčení jeho věcných práv v řešeném území, jako spíše snaha ochránit své soukromé podnikání před možným vznikem konkurence a propadem tržeb. Řešení této problematiky však nemá místo v řízení před stavebním úřadem, jemuž nepřísluší řešit, nakolik dává snaha žadatele o umístění stavby ekonomický smysl, či jaké mohou být dopady stavby do ekonomické sféry jiného subjektu. Žadatel o umístění stavby je soukromou osobou, která je oprávněna si sama vyhodnotit, zda se bude s přihlédnutím k ekonomickým či jiným faktorům snažit docílit vydání povolení k umístění konkrétní stavby a zda následně stavbu zrealizuje. Totéž platí i pro další žadatele či stavebníky, a pro napadené rozhodnutí tak není relevantní, že na jiném místě v obci byla odlišnému subjektu povolena jiná stavba, byť by šlo také o plynovod.
19. Případné budoucí napojení žalobce na nově umísťovaný plynovod zúčastněné osoby není předmětem územního řízení. V tomto bodě je ostatně žaloba poněkud rozporuplná, když

žalobce tvrdí rozpor stavby s územním plánem pro nerespektování plánované trasy, sám však připouští, že mu plynovod nevyhovuje z důvodu jeho kapacity. Zvolené technické řešení je však věcí žadatele, nikoli žalobce. Předmětem daného územního řízení není odpojování jakýchkoli budov od systému centrálního zásobování teplem provozovaného žalobcem. Je proto nadbytečné zabývat se úvahami žalobce ohledně toho, nakolik mu územní plán města Velké Hamry garantuje, že nedojde k odpojování tamějších budov od jeho soustavy. Správní orgány v řízení přezkoumávaném krajským soudem pouze povolily umístění plynovodu v konkrétním území, nepřislušelo jim zabývat se odpojováním objektů od žalobcovy soustavy či zřizováním nových stacionárních zdrojů tepla, proto se těmito otázkami vůbec nezabývaly.

20. Nedůvodná je proto i žalobní námitka směřující k ochraně ovzduší. Žalobci jednak v řízení nepřislušelo hájení veřejných zájmů, především však zájem na ochraně ovzduší řešeným záměrem vůbec dotčen nebyl, jak ostatně uvedl i orgán ochrany ovzduší v souhrnném vyjádření ze dne 11. 7. 2019, které je součástí správního spisu. Podkladem přezkoumávaného územního rozhodnutí vůbec nebylo závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, které by se opíralo o energetický posudek Ing. Libuše Šafránkové, jak je zmiňováno v žalobě. Je to jediné logické, neboť předmětem řízení bylo umístění plynovodu, nikoli změna způsobu vytápění v konkrétních budovách. Argumentace žalobce tedy vybočuje mimo předmět územního řízení.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

21. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem.
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 3. března 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu